

IVN Gulp & Geul verkent groeve 't Rooth te Bemelen (zaterdag 27 mei 2006).

Diverse telefoontjes op vrijdag en zaterdag maar blijkbaar schrok de weersvoorspelling toch veel mensen af. Het was zoals al zoveel weken weer grijs en vanmiddag zou het weer regenen. Desondanks kwamen de echte liefhebbers bijeen te Mechelen om ca. 12.40 uur op weg te gaan naar de Nekami groeve.

Met een korte omweg wordt ons doel tegen 13.00 uur bereikt waar een aantal telefonische aanmeldingen zouden aansluiten, ja, zouden... maar ze waren er niet om 13.15 uur zodat een kleine groep bijna 3 uur kon ronddwalen. Gewapend met regenjas, paraplu en een hoop optimisme gaat men enthousiast van start en meteen dwingen enkele poelen ons tot kijken, in de hoop de bekende maar zeer zeldzame geelbuikvuurpad te kunnen aanschouwen. Het krioelt er wel van leven

maar onze kennis is te beperkt om te weten dat de donkere kikkervisjes waarschijnlijk de nakomelingen zijn van de geelbuikvuurpad en de lichte vormen het resultaat zijn van de vroedmeesterpad. Bij goed weer (zon of warmte) hebben de larven slechts 8 weken nodig om zich te ontwikkelen van ei tot een op land levend exemplaar. Dit jaar zou dit wel eens behoorlijk wat weekjes meer tijd kunnen kosten want het was weer koel, geen zon en de grauwe regenwolken dreigden de hele middag. De geelbuikvuurpad (*Bombina variegata*) is een kikker die op de rode lijst als zeer ernstig bedreigd staat. Hij bereikt hier zijn meest noordelijke verspreidingsgebied en komt slechts op enkele plekken en in kleine aantallen voor. De onderzijde is spectaculair en waarschuwend voor zijn mogelijke belagers: zwarte en gele kleuren duiden op giftigheid. In een poel konden we even later een exemplaar vangen en de fraaie kleuren bewonderen waarna de pad (slechts 5 cm groot) weer de vrijheid kreeg. Deze soort staat onder de strengste Nederlandse en Europese richtlijnen om hun leefomgeving te behouden of te versterken.

We vervolgen de route en zien de vele vraatsporen en uitwerpselen van de aanwezige geiten en Koniks (paarden). Zij dienen de groeve open te houden en bosvorming tegen te gaan want de natuur neemt razendsnel weer bezit van die open bodems. Onder de vele planten herkennen we o.a. nagelkruid, keverorchissen, marjolein, vlinderstruiken, wilde reseda (maar nu een wit exemplaar), diverse korstmossen en tal van soorten varens op de steile hellingen met vuursteenafval. Wij herkennen wel 5 verschillende soorten varens.

Wijngaardslakken bij de vleet en zelfs op ca. 4 m hoogte herkennen we deze slak in een

boom. Deze slak vertoeft in een ideale omgeving en de bouwstof (kalk) voor zijn huisje ligt hier overal voor zijn neus of mond.

Een open vlakte met tal van poelen en een vreemd, licht koerend maar typisch geluid, laat ons kennis maken met de volwassen exemplaren van die geelbuikvuurpad. Rustig drijven of zwemmen zij in de poelen in de hoop zonnewarmte op te vangen. De meer volwassen padden zijn hier licht van kleur (beige). Zelfs een door ons benoemde "dubbeldekker" werd er waargenomen en bewonderd.

We hadden het bijenproef- en kweekstation rechts laten liggen en vervolgden de route tussen de bosjes met duidelijke vraatsporen aan de stam. Duidelijk is dat minimaal 4 Konikspaarden en een kudde geiten hun taak verrichten om het gebied open en zonnig te houden. Links en rechts gapen soms diepe “dalen” en even later rijzen weer bijna loodrechte wanden hoog boven ons uit. Links ligt er opeens een schietterrein in de diepte (schutterij?). Verder blijkt door de hele groeve het boogschieten beoefend te worden want op vele plekken vinden we vreemde kasten welke als schietschijf dienen. Plotsklaps enig geroep en Sylvia met haar meiden zijn blij bekende gezichten te zien en sluiten zich bij onze groep aan.

Boven bewonderen weer diverse poelen waarin het krioelt van kikkervisjes of larven. Zelfs salamanders worden waargenomen. Ondertussen bewijzen regenkledij en paraplu hun diensten. We passeren weer een imposante mergelwand en arriveren op een plek waar besloten wordt daadwerkelijk de hellingen van deze kalksteengroeve nader te onderzoeken op het voorkomen van fossielen. Tientallen belangstellenden waren bezig met hakken, graven, hameren, enz. en kinderen gebruikten hun vader als pakezel (nieuw soort in de groeve).

De weg terug wordt in een iets hoger tempo afgelegd aangezien we de sluitingstijd van de groeve naderden. Toch was er nog aandacht voor diverse poelen en

greppels vol met kikkervisjes en voor ons minder bekende groene gasten zoals lidsteng (Hippurus vulgaris), een rij grote keien, ooit aangevoerd door de Maas en diverse paddestoelen welke met dit vochtige weer uitstekend gedijen. Eerder al zagen we een boomstronk, bezaaid met honderden kleine zwammen.

Netjes op tijd arriveren we bij de uitgang en bewonderen nog even de kleine expositie in het gebouw met tal van fraaie kalksteenfossielen en vuursteen. Vrijwilligers o.a. van het Limburgs Landschap verrichten het beheer in de groeve en verstrekken de gewenste informatie.

Even na 16.00 uur arriveren we weer in Mechelen.

De groeve is op zaterdagen tot oktober voor ieder toegankelijk tussen 09.00 en 15.30 uur.

